

A Fővárosi Ítéltábla a ügyvéd (.) által képviselt felperes neve () felperesnek, a ügyvéd (.) által képviselt I.rendű alperes neve (.) I. rendű és II.rendű alperes neve () II. rendű alperesek ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. március 14-én meghozott 5.G.41.008/2014/58. számú ítélete ellen az alperes 50. sorszámú fellebbezése folytán a 2017. június 28-án megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felperes 2012. december 22-én előterjesztett felszámolás iránti kérelme alapján a Fővárosi Törvényszék 2013. július 18-án közzétette a D Vagyonvédelmi Kft. felszámolási eljárásának megindítását, felszámolóként az A+P Módszer Korlátolt Felelősségű Társaságot jelölte ki. A felszámolási eljárásban 10 hitelező jelentett be hitelezői igényt, összesen 200.420.425 forint összegben.

I. r. alperes 2003. augusztus 15-től a felszámolási eljárás elrendeléséig a D Vagyonvédelmi Kft. ügyvezetője, II. r. alperes pedig kisebbségi tulajdonosa volt.

I. r. alperes a felszámolási eljárás megindulását követően a felszámolóval a kapcsolatot felvette, a társaság iratanyagát a felszámolónak átadta, elkészítette és 2014. április 9-én közzétette a társaság 2012. és 2013. évi tevékenység záró mérlegét.

A Fővárosi Törvényszék a 4.Fpk.01-2012-01243/22. számú, 2014. szeptember 4-én közzétett végzésével a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezte. A végzésben foglaltak szerint adósi vagyon hiányában a hitelezői igények kielégítésére nincs mód.

A felperes mint megbízó és a D Vagyonvédelmi Kft. mint megbízott között közbeszerzési eljárás lefolytatásának eredményeképpen 2010. június 29-én megbízási szerződés jött létre a Budapest VII. kerület közigazgatási területén teljesítendő őrzés-védelmi feladatok teljes körű ellátása tárgyában.

A D Kft. mint megrendelő és a R G Kft. mint vállalkozó 2010. augusztus 27-én egy év határozott időtartamra szóló két vállalkozási szerződést kötött takarítási munkák, valamint formaruhák igény

szerinti tisztítása tárgyában. A felek mindkét szerződésben akként rendelkeztek, hogy a szerződés határozott idő előtti, vállalkozónak fel nem róható okból történő, megrendelő általi felmondása esetén a vállalkozó 4.000.000 forint általános kártérítésre válik jogosulttá.

Ugyanezen felek 2010. október 22-én ugyancsak egy éves határozott időre újabb vállalkozási szerződést kötöttek a D Vagyonvédelmi Kft. vagyonvédelmi tevékenységének ellátásában való, a felperes igénye szerinti közreműködésre. E megállapodás is tartalmazta a szerződés határozott idő előtti felmondása esetére a vállalkozó 4.000.000 forint összegű általános kártérítésre való jogosultságát a vállalkozónak fel nem róható okból történő, megrendelő általi felmondás esetére.

A D Vagyonvédelmi Kft. 2010. április 19. napján C R munkavállalóval, 2010. június 29-én pedig H A munkavállalóval kötött határozott időre, 2013. június 30-ig tartó munkaszerződést.

A felperes a 2011. április 1-jén írt és I. r. alperes részére aznap kézbesített levelével a D Vagyonvédelmi Kft.-vel kötött megbízási szerződést felmondta. A felmondásban foglaltak szerint a D Vagyonvédelmi Kft. a közbeszerzési törvény rendelkezéseit súlyosan megsértette azzal, hogy feladatellátása során 10%-ot meghaladó mértékben vett igénybe alvállalkozót. A felmondás kézhezvételét követően a D Vagyonvédelmi Kft. a R G Kft. részére a vele megkötött vállalkozási szerződésekben foglaltakra figyelemmel 12.000.000 forintot, továbbá H A és C R munkavállalók részére, miután munkaviszonyuk közös megegyezéssel megszűnt, összesen 5.100.000 forintot fizetett ki általános kártérítés jogcímén.

Felperes végleges keresetében annak megállapítását kérte, hogy alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, melynek következtében a társasági vagyon 17.000.000 forint összeggel csökkent. A keresetben foglaltak szerint a D Vagyonvédelmi Kft. egyedüli bevétele a felperessel megkötött szerződésből származott, ezért annak felmondásával a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Mivel a D Vagyonvédelmi Kft. két tulajdonossal rendelkező társaság, ezért II. r. alperes is a társaság ügyvezetőjének tekinthető. Felperes utalt arra is, hogy a vállalkozási szerződések alapján az I. r. alperes által képviselt társaság a közbeszerzési eljárás eredményeképpen megkötött vállalkozási szerződéséből származó bevételeinek 30-40%-át fizette ki az almegbízottjának a közbeszerzési törvény 71. § (1) bekezdés b) pontjába és 304. § (2) bekezdésébe ütköző módon annak ellenére, hogy a közbeszerzési eljárásban akként nyilatkozott, hogy a közbeszerzés értékének 10%-át nem meghaladó mértékben vesz igénybe alvállalkozót. A munkavállalók részére kifizetett összegeket érintően felperes rámutatott arra is, hogy kártalanítás fizetésére I. r. alperesnek szerződéses kötelezettsége nem volt.

I. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és felperes perköltségben marasztalását kérte. Cáfolta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének felperes által megjelölt időpontját. A felek közötti szerződés megszűnését követően kifizetett 17.000.000 forint összeget érintően előadta, hogy ezzel azokat a jogviszonyokat zárta le, amelyekből fizetési kötelezettsége volt, a kifizetés a hitelezők érdekében történt. Vitatta a vállalkozási szerződés felmondásának jogszerűségét. Álláspontja szerint a közbeszerzési törvény rendelkezéseit nem sértette meg, a közbeszerzés tárgyát képező őrzés-védelmi feladatkörben 10%-ot meg nem haladó mértékben kötött szerződést a R G Kft.-vel. A takarítást és mosást egyéb megállapodások alapján látta el, és arra is hivatkozott, hogy az irodában lakossági ügyfélszolgálati feladatokat is el kellett látnia.

II. r. alperes ellenkérelmében ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy ügyvezetője nem volt a társaságnak, munkaviszonyban állt és munkát végzett, a társasággal kapcsolatos döntéseket

nem ő hozta. Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját és a felróhatóságát is.

A törvényszék a felperes keresetét az I. r. alperessel szemben megalapozottnak találta, megállapította, hogy I. r. alperes mint a D Vagyonvédelmi Kft. ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, melynek következtében a D Vagyonvédelmi Kft. vagyona 17.000.000 forint összeggel csökkent. Kötelezte I. r. alperest a felperes javára 396.700 forint perköltség megfizetésére. A felperes II. r. alperessel szemben támasztott keresetét elutasította.

Az ítélet indokolásában mindenekelőtt rögzítette, hogy a jogvita elbírálására a felszámolás iránti kérelem 2012. december 22-i benyújtásának időpontjában hatályos, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény rendelkezései az irányadók. Idézte a Cstv. 33/A. § (1), (2) és (3) bekezdésében foglaltakat, és tényként rögzítette, hogy a felszámolás elrendelését megelőző két évben az I. r. alperes késedelmesen tett eleget az éves beszámoló készítési és közzétételi kötelezettségének. A 2012. üzleti évre a beszámolót 2013. május 31. napjáig, a 2013. évi beszámolót pedig a felszámolási eljárás megkezdését megelőző napot követő 30 napig kellett volna letétbe helyeznie, de mindkét beszámoló közzétételére 2014. április 9. napján került sor. Az utólagos letétbe helyezéssel a vélelem alkalmazásától nem lehet mentesülni, a késedelem időtartama alatt a piaci szereplőknek az a joga, hogy a D Vagyonvédelmi Kft. vagyoni helyzetét megismerjék, ellehetetlenült. Megállapította, hogy a hitelezői érdekek sérelmének a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti törvényes véelme fennáll.

Utalt rá, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében felperest terhelte a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának és a vagyoncsökkenés mértékének a bizonyítása. A felperes bizonyítási indítványa alapján szakértői bizonyítás folyt az eljárásban, dr. B Zs igazságügyi szakértő szakvéleményét aggálytalannak és ítélezése alapjául elfogadhatónak találta. Szakértő véleményében rámutatott arra, hogy 2010. március hónapban az adós társaság 18.600.000 forint folyószámlahitelt vett fel, melyből 18.200.000 forint 2010. december 31-ig lehívásra került, mely finanszírozási problémákra utal. Megállapította továbbá a 2010. december 31-i mérlegadatokat szerint, hogy az adós társaság 23.008.000 forint vagyonnal rendelkezett, melyet 26.783.000 forint rövidlejáratú kötelezettség finanszírozott. A forgóeszköz vagyonból 19.694.000 forint készpénzben állt rendelkezésre, melyet ugyancsak forgóeszköz hitel finanszírozott 18.600.000 forint értékben. A szakvélemény szerint a közzétett pénzeszközök alapján a rövidlejáratú kötelezettségek 73,5%-ban voltak finanszírozottak. A 2010. évi kiegészítő melléklet alapján megállapítható, hogy az eladósodottság foka 966,2%-os volt. A szakirodalom szerint az eladósodottság elfogadott értéke 70% alatti, optimális szintje 40% körül van. Mindezek alapján azt a következtetést vonta le, hogy a felperesi társaság 2010. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, ezért ez időpontot követően vizsgálta az I. r. alperes gazdasági cselekményeit. Tényként állapította meg, hogy a felperesi felmondást követően a D Vagyonvédelmi Kft. gazdasági tevékenységet nem folytatott, nyilvánvaló ezért, hogy bevételi forrását és tevékenységének alapját a felperessel megkötött szerződés képezte, melynek felmondásával azonnal fizetéseképtelen helyzetbe került. Abból a tényből, hogy I. r. alperes a felperes felmondásának kézhezvétele napján azonnal felmondta a R G Kft.-vel megkötött valamennyi szerződést, és még ugyanezen a napon részére kifizetést teljesített azt állapította meg, hogy I. r. alperes a felmondás közlésekor nem járt el kellő körültekintéssel. A felek között fennálló szerződést az I. r. alperesi felmondás szüntette meg, és a 4.000.000 forint összegű kártérítést a felmondás tette esedékké. A törvényszék a körülmények alapján nyilvánvalónak találta, hogy a felek közötti alvállalkozói szerződések R G Kft. általi teljesítése, a felperes és az alperes közötti szerződés megszűnésével lehetetlenné vált, a lehetetlenüléshez pedig nem a felmondás jogkövetkezményei fűződnek. A ténylegesen

fizetése képtelen helyzetbe került D Vagyonvédelmi Kft. ügyvezetőjeként I. r. alperes akkor járt volna el a hitelezői érdekek elsődlegességének figyelembevételével, ha a kialakult helyzetről tájékoztatja a R G Kft.-t és szükség esetén ügyvéd közreműködésével rendezik a felek a jogviszony megszüntetését. Erre tekintettel a 12.000.000 forint kifizetése körében az I. r. alperes felelősségét megállapította. Ugyancsak megállapította a hitelezői érdekek sérelmét az I. r. alperesnek a munkavállalók munkaviszonyának megszűnésére tekintettel kifizetett összesen 5.000.000 forint tekintetében is. Az volt a törvényszék álláspontja, hogy a munkaszerződésekből megállapíthatóan a D Vagyonvédelmi Kft.-t a munkaviszony határidő előtti megszűnése esetére kártérítés fizetésének a kötelezettsége nem terhelte.

A felperes II. r. alperessel szemben támasztott keresetének alaptalanságát érintően azt rögzítette, hogy II. r. alperes soha nem volt az adós társaság ügyvezetője, tevékenységét munkaviszony keretében látta el. Az alperesek egyező előadása alapján II. r. alperes ügyvezetői tevékenységet nem végzett, így a felelősségének megállapítására nem látott lehetőséget.

I. r. alperest pervesztességére figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes perköltségének megtérítésére, a perköltség számításánál 36.000 forint kereseti illetéket, a felperes által előlegezett 348.000 forint szakértői díjat és 12.700 forint ügyvédi munkadíjat vett figyelembe. Mivel II. r. alperes jogi képviselő közreműködése nélkül járt el, ezért részére perköltség megítélését mellőzte.

Az ítélet ellen I. r. alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, a felperes első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezése mellett.

Jogorvoslati kérelmében megalapozatlannak tartotta az ítéletnek a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet időpontjára tett, és azt a megállapítását is, hogy ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el. Sérelmezte, hogy a törvényszék a perben beszerzett 21.G.41.489/2011. számú per anyagát nem vizsgálta, azt értékelési körébe nem vonta, ez esetben ugyanis el kellett volna a felperesi keresetet utasítania. A hivatkozott pert ugyanis a jelen perben vizsgált időszakot érintő cselekmények miatt indította meg a D Vagyonvédelmi Kft. a jelen per felperese ellen. Ez a per úgy vélte, azért is bír a jelen jogvita megítélése szempontjából relevanciával, mert az adós gazdálkodó szervezetnek jelentős összegű követelése áll fenn a jelen per felperesével szemben, mely követelést a szakértő is az értékelési körén kívül hagyott.

Azzal is érvelt, hogy az elsőfokú ítélet sérti a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakat is, mivel az indokolás nem tartalmazza, hogy mely bizonyítékokat vett figyelembe a törvényszék és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján milyen következtetésre jutott, illetve hogy az alperesi állítást alátámasztó bizonyítékokat miért nem vette figyelembe. Úgy vélte, hiányzik a bizonyítékok számbavétele is, a 21.G.41.489/2011. számú peres iratok értékelése teljességgel hiányzik az ítéletből. Az ítélet gyakorlatilag csak a szakvéleményre tér ki, illetve arra, hogy elfogadta a felperesi érvelést. Hangsúlyozta, az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében, továbbá, hogy az éves beszámoló letétbe helyezése és közzététele, ha késedelmesen is, de megtörtént.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Leszögezte, hogy az I. r. alperes fellebbezése nem tartalmaz előadást arra nézve, hogy az általa a fellebbezésében hivatkozott 21.G.41.489/2011. szám alatt folyamatban volt per anyaga alapján az elsőfokú bíróságnak miért kellett volna a felperes keresetét elutasítania. Az előzményi perben rendelkezésre álló okiratok ugyanis a felperes jelen perben benyújtott keresetét támasztják alá. Az elsőfokú bíróság egyébként az előzményi per anyagát beszerezte, azt megfelelő módon értékelte a

tényállás felderítése és az ítélet meghozatala során. Felhívta a figyelmet arra, hogy a D Vagyonvédelmi Kft.-t a Fővárosi Törvényszék a 4.Fpk.01-2012-01243/22. számú végzésével megszüntette és elrendelte annak cégjegyzékből történő törlését is. Így fogalmilag kizárt és perjogilag is értelmezhetetlen I. r. alperesnek az az előadása, hogy a D Vagyonvédelmi Kft.-nek vagy az I. r. alperesnek követelése állhatna fenn akár a felperessel, akár bárki mással szemben. Tényként rögzíthető, hogy a felperes elleni, egyébként teljességgel megalapozatlan előzményi pertől a D Vagyonvédelmi Kft. saját maga állt el, és az I. r. alperes által hivatkozott állítólagos jelentős összegű követelés később a D Vagyonvédelmi Kft. felszámolási eljárásában sem került érvényesítésre. Így a fellebbezésben erre a nem létező követelésre hivatkozni irreleváns, ez nem teszi megalapozatlanná az elsőfokú ítéletet. Az I. r. alperes fellebbezésében írtakkal szemben az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában rögzíti, hogy a tényállást a felek előadása, a csatolt okiratok és dr. B Zs igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján állapította meg. Az ítélet továbbá azt is tartalmazza, hogy a bíróság milyen bizonyítékokat vett figyelembe az ítélkezése alapjául. Az igazságügyi szakértői vélemény pedig önmagában is elegendő volt az I. r. alperes felelősségének megállapításához, azt az I. r. alperes érdemben nem tette vitássá, a szakértői véleményben foglaltakkal ellentétes magánszakértői véleményt nem szerzett be, a per folyamán az előadásait alátámasztó iratot nem csatolt, és az elsőfokú eljárást olyan mértékben „negligálta”, hogy még a személyes meghallgatásától is elzárkózott. Végezetül felhívta a figyelmet arra, miszerint I. r. alperes a fellebbezésében maga is elismerte, hogy az éves beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének késedelmesen tett eleget, felperes álláspontja szerint az ítélet e tekintetben is helytálló megállapítást tartalmaz, a vélelem alól utólag mentesülni nem lehet.

Az I. r. alperes fellebbezése nem alapos.

Az ítélet tábla egyetértett a törvényszék kellően feltárt tényállásból levont, az I. r. alperes felelősségét - a D Vagyonvédelmi Kft. vagyonában 17.000.000 forint összegben bekövetkezett vagyonsökkenésért - megállapító rendelkezésével.

Az I. r. alperes a fellebbezésében nem hozott fel olyan - a Pp. 235. § (1) bekezdésében írtak szerint megengedett - új tényt vagy bizonyítékot, amely alkalmas lenne az elsőfokú bíróság helytálló döntésének a megváltoztatására, illetve annak hatályon kívül helyezésére.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - alapvetően annak helyes indokaira tekintettel, utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésében írtakra is - helybenhagyta.

Az I. r. alperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel az ítélet tábla az alábbiakat emeli ki.

Az I. r. alperes fellebbezésével szemben a törvényszék ítélete a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakat nem sérti, az elsőfokú ítélet indokolása rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg, és azt is, hogy mely körülményeket értékelt a bizonyítékok mérlegelésénél az I. r. alperes felelősségének megállapítása körében.

I. r. alperes megalapozatlannak és tévesnek tartja az elsőfokú bíróságnak a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja tekintetében tett megállapítását, és azt a következtetést is, hogy ügyvezetői feladatait a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el. A jogorvoslati kérelmében azonban nem hozott fel olyan érveket és nem szolgáltatott olyan bizonyítékokat sem, amelyek az elsőfokú ítélet általa tévesnek tartott megállapításai cáfolatára alkalmasak lennének.

A csődtörvény adott eljárásban alkalmazandó, a törvényszék által helyesen idézett rendelkezése a vezető tisztségviselő felelőssége megállapításának elengedhetetlen feltételeként rögzíti a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését, mivel a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítására csak az időpontot követően, a csődtörvényben szabályozott magatartások tanúsítása esetén van lehetőség. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor következik be, amely időponttól kezdődően a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Amikor tehát az adós a tartozásait likvid vagyoni hiányában nem képes kiegyenlíteni és erről a vezető tisztségviselő tudomást szerez, vagy gondos eljárás esetén tudomást kellene szereznie. Arra pedig, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett-e, illetve hogy mikor következett be, az ügyben feltárt összes körülmény ismeretében adható helyes válasz. Az ítélet tábla egyetértett a törvényszék elsőfokú eljárásban kirendelt szakértő véleményében foglaltakra figyelemmel kialakított álláspontjával, melynek végső következtetéseként az volt megállapítható, hogy a D Vagyonvédelmi Kft. 2010. december 31. napján már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

A törvényszék helyesen foglalt állást a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében szabályozott vélelem alkalmazhatósága körében, mivel a vélelem fennáll akkor is, ha a vezető tisztségviselő az adós éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségét késedelmesen teljesíti. A vezető tisztségviselő e magatartásával - ahogy erre a törvényszék is utalt ítéletében - a hitelezők tájékozódási lehetőségét korlátozza. A vezető tisztségviselő tehát késedelem esetén az utólagos letétbe helyezéssel sem mentesülhet a vélelem következményei alól, függetlenül a késedelem tartamától. Az adott ügyben ezzel összefüggésben az is leszögezhető, hogy a D Vagyonvédelmi Kft. felszámolási eljárásának 2013. július 18. napján történt közzétételét követően, 2014. április 9. napján történt meg a 2012. és 2013. évi beszámolók közzététele.

A vélelem alkalmazhatósága miatt pedig a vezető tisztségviselő a felelősség alól akkor mentesül, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. A másodfokú bíróság egyetértett a törvényszéknek a rendelkezésre álló peradatokból levont azzal a következtetéssel is, hogy hitelezői érdekek elsődlegességét szem előtt tartó magatartásként a R G Kft.-vel megkötött valamennyi szerződés felmondása, illetve kártérítés kifizetése nem értékelhető. Mint ahogy az sem tekinthető gondos eljárásnak, hogy a munkavállalók munkaviszonyának megszűnésére tekintettel a munkavállalók részére 5.100.000 forintot fizetett ki kártérítésként. Különös figyelemmel arra is, hogy H A I munkavállaló munkaszerződésének 6.1. pontja szerint a munkáltató és a munkavállaló a Munka Törvénykönyve szabályai szerint tartozik kártérítési felelősséggel. Cs R munkavállaló munkaszerződésének 9. pontja szerint pedig a megállapodásban nem szabályozott kérdésekben a Munka Törvénykönyve és az egyéb munkaviszonyra vonatkozó szabályok rendelkezései az irányadóak.

Ezekkel a vezetői tisztségviselői magatartásokkal összefüggésben megállapítható, hogy I. r. alperes nem járt el kellő gondossággal sem a szerződések felmondása, sem pedig a munkavállalóival történt munkaviszonyok megszüntetése során. E felróható magatartása következményeként pedig az adós vagyonában bekövetkezett vagyonsökkenésért a felelőssége megállapítható.

Alap nélkül tulajdonít jelentőséget I. r. alperes fellebbezésében a D Vagyonvédelmi Kft. mint felperes és a jelen per felperese mint alperes között korábban a Fővárosi Törvényszék előtt 21.G.41.489/2011. ügyszám alatt folyamatban volt per anyagának is a jelen jogvita megítélése szempontjából. Az elsőfokú ítélet a tényállás részeként rögzíti, hogy a felmondás jogellenességére hivatkozással a D Vagyonvédelmi Kft. vállalkozási díj és kártérítés megfizetése iránt pert indított felperessel szemben, mely perben a D Vagyonvédelmi Kft. a keresetétől elállt, így az eljárás

megszüntetésre került. Hangsúlyozza az ítéletábra, hogy I. r. alperes a fellebbezésében nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a hivatkozott per anyagát miért tartja fontosnak a védekezése szempontjából. Ugyanakkor rögzíthető, hogy a felperes által ellene indított (jelen) megállapítási perben még akkor sem élhetne beszámítással, ha beszámításra alkalmas, a felperes által elismert követelése lenne a D Vagyonvédelmi Kft.-vel szemben.

Az I. r. alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült eljárási illetéket és a jogi képviseleti költségét maga viseli, megfizetni tartozik továbbá a felperes jogi képviseletével felmerült költségét, melynek mértékét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható, az ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és 4/A. § (1) bekezdései alapján, hivatalból, mérlegeléssel az elsőfokú bíróság által megállapított összegre is figyelemmel határozta meg.

Budapest, 2017. június 28.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.
bíró

Dr. Lente Sándor s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző